

Nơi có hoa dã quỳ

Tình yêu của họ bắt đầu từ những cánh đồng hoa dã quỳ ở nông trường trên cao nguyên Mộc Châu xinh đẹp. Những mùa đông le lói nhưng vàng ươm, hòa với sắc vàng bình dị của những bông hoa nhỏ xinh luôn mang cho bất cứ ai khi ngắm nhìn những cảm giác thật bình yên.

"Dã quỳ mùa nào cũng đẹp anh nhỉ!?"

"Ừ đẹp"

"Trả lời miễn cưỡng thế kia!" - Giọng Quỳnh nũng nịu.

"Đẹp, nhưng chẳng bằng em"

Gương mặt xinh xắn của Quỳnh ửng đỏ, cô trở nên bẽn lễn sau những lời yêu có cánh của người thương. Chén giữa nét ngại ngùng đó là một chút hạnh phúc nhỏ nhoi. Và rồi những mùa hoa nối tiếp, tình yêu của họ lớn dần lên theo năm tháng. Những ngày cùng nhau làm việc ở nông trường ấy, Sơn và Quỳnh đã chứng kiến những nụ cười hạnh phúc nhất và cả những giọt nước mắt tủi hờn. Nhưng sau tất cả, bảy năm bên nhau đủ chứng minh cho một tình yêu chân thật. Một đám cưới trên cánh đồng dã quỳ bắt đầu nhen nhóm trong ý nghĩ của Quỳnh khi Sơn cài lên tóc cô một bông hoa vàng nhỏ xinh.

Chỉ còn hai tuần nữa, đám cưới mơ ước của họ sẽ diễn ra. Đông năm ấy tuyết rơi dày, phủ trắng cả những cánh đồng trên cao nguyên. Quỳnh cảm thấy một nỗi bất an cứ đè nặng xuống trái tim cô. Từ khung cửa sổ nhìn ra bầu trời dưới âm độ, một cơn mưa nặng hạt đang trút xuống chân đèo, cô thấy những cánh dã quỳ run rẩy. Đêm về, cơn đau nào đó cứ nhói lên từng đợt trong cơ thể mảnh mai của Quỳnh.

Hai ngày, ba ngày... Từng ngày trôi qua khi Quỳnh nhẩm đếm cái ngày hạnh phúc nhất cuộc đời mình sắp đến, cũng chính là từng ngày cơn đau đó mỗi lúc một dữ dội và dày đặc. Quỳnh sợ hãi nhưng không dám nói với Sơn. Cô không muốn đám cưới bị trì hoãn, càng không muốn anh phải lo lắng quá nhiều vì cô. Nhưng cô không thể thắng nổi những cơn đau. Ngày cưới cận kề, Sơn bỗng hoảng hốt khi nhìn thấy vết máu trên tay Quỳnh sau một cơn ho. Anh biết Quỳnh đang cố che giấu, vừa xót thương vừa hờn giận, anh quên ăn, quên cả những việc mình cần phải làm.

Có tiếng mưa rơi ngoài hiên, từng giọt âm thanh như len lỏi vào sâu thẳm tâm hồn Sơn. Cả đêm hôm đó, Sơn đã ngồi suốt bên ánh đèn, ngắm nhìn nụ cười Quỳnh tươi tắn rạng ngời bên anh trong bức ảnh cưới chụp trước đó, nụ cười thật đẹp và ấm áp như sắc vàng của loài hoa mà Quỳnh luôn yêu quý. Anh khóc, giọt nước mắt của người đàn ông rơi xuống, chất chứa biết bao đắng cay và nỗi sợ.

Mùa đông lạnh lẽo đi qua, đám cưới đẹp như mơ ấy chỉ còn nằm lại, ngủ yên trong suy nghĩ của họ. Sơn đang phải ngày ngày trực bên giường bệnh của Quỳnh và chứng kiến từng cơn đau rày vò người anh yêu, cứ mỗi lúc một nhiều hơn khiến trái tim anh quặn thắt. Căn bệnh ung thư máu giai đoạn cuối như chẳng còn có thể cứu vãn, anh chỉ biết cầu mong một phép màu sẽ đến. Hai năm chiến đấu, chống chọi với cơn đau, Quỳnh không nhớ hết cô đã phải trải qua bao nhiêu lần xạ trị. Căn bệnh quái ác ấy lấy đi của cô quá nhiều thứ. Mái tóc đen dài mà Sơn vẫn hay cài lên đó những bông dã quỳ, giờ đây luôn phải che giấu sau lớp mũ len dày cộm. Gương mặt đáng yêu, đầy đặn ngày nào cũng trở nên hốc hác, xanh xao. Nhưng Quỳnh

luôn biết mình vẫn còn một điều may mắn ở lại, chính là anh. Cô quen với sự chăm sóc, yêu thương quá đỗi dịu dàng ấy của người yêu. Đến bây giờ, cô không còn cảm thấy sợ những cơn đau kia nữa mà cô chỉ sợ duy nhất một điều là khi thức giấc không nhìn thấy Sơn kề bên. Cô rất sợ. Có lẽ bởi vì thế mà dạo này Quỳnh rất ít ngủ. Cô yêu anh quá đỗi! Chỉ muốn giữ anh ở mãi bên cô như thế, bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu. Liệu điều đó có ích kỷ không? Đã rất nhiều lần, Quỳnh hỏi Sơn như thế. Anh chỉ khẽ khàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn, hao gầy ấy mà thầm thì: "Ngốc quá! Anh còn muốn bên em nhiều hơn thế này nữa mà" Giây phút đó, cả hai đều hiểu, thời gian bên nhau của họ đang rút ngắn lại, bởi thế mà khoảnh khắc bên cạnh nhau chưa bao giờ là đủ cả. Quỳnh đã cố kìm nén, nhưng nước mắt vẫn cứ lăn tăn tuôn rơi. Những lúc như vậy, Sơn chẳng kịp đưa tay để gạt đi giọt nước mắt đang lăn dài trên má cô, chỉ vội vã ôm chặt lấy Quỳnh, cái ôm thật chặt như sợ điều gì đó sẽ tan biến mất, vỗ về âu yếm.

Hôm ấy, ngoài trời nắng lên rất đẹp. Sắc mặt Quỳnh có vẻ tươi tắn hơn, cô nằng nặc đòi anh dẫn ra ngoài. Sơn mượn chiếc xe lăn của cô y tá ở cửa, bế Quỳnh lên đó và đẩy cô ra khỏi phòng bệnh, anh không quên choàng lên người cô một chiếc áo ấm.

Anh chậm chậm đẩy cô trên chiếc xe lăn, đi qua từng vũng nắng vàng chiếu xuyên qua lớp kính trong hành lang bệnh viện. Cơn nắng cuối thu tuy yếu ớt nhưng đủ trải dài và đượm màu vàng ươm. Hình như, trong mắt cô lúc ấy cũng ánh lên những tia nắng ấm. Cô không biết ngày mai, hay chỉ một vài giây sau thôi, cơn đau bất chợt nào đó lại tìm đến rày vò thể xác cô. Nhưng chỉ cần khoảnh khắc này có anh, cô sẽ quên đi hết những nỗi sợ của cơn đau quái ác. Giữa những âm thanh lao xao trong khuôn viên bệnh viện, anh dừng lại bên một khóm hoa vàng, na ná như những cánh hoa dã quỳ xinh xắn, nắm lấy đôi bàn tay nhỏ bé của cô khẽ hỏi: "Em có mệt không?". Cô lắc đầu. Giọt long lanh nào chực trào nơi khóe mắt, cô chỉ muốn giây phút bình yên này kéo dài mãi, nhưng làm sao có thể. Sơn hôn lên đôi tay nhỏ bé, anh chẳng thể làm gì được cho cô ngoài tất cả những yêu thương ấy để giữ gìn sự bình yên cho cô gái anh yêu đến phút cuối cùng. Mặc dù đã có lúc anh chỉ muốn buông xuôi vì lòng đốn đau và mệt mỏi quá nhiều nhưng anh không muốn bỏ mặc cô.

"Anh có nhớ đôi hoa dã quỳ không?"

"Nhớ chứ. Khi em khỏi bệnh, mình sẽ lại về với nông trường, sẽ có một đám cưới như mình đã hẹn"

"Bây giờ là tháng mấy rồi anh?"

"Cuối tháng mười rồi. Đông lại sắp đến rồi"

"Nghĩa là đang bắt đầu mùa hoa, anh đưa em về lại nông trường đi, em muốn ngắm hoa dã quỳ khoe sắc"

"Em đang còn yếu lắm. Về đây lại lạnh, em không chịu nổi đâu. Cố gắng khi em khỏe lại, anh nhất định sẽ đưa em về mà!"

Lời an ủi ấy của Sơn dường như chỉ khiến Quỳnh cảm thấy sự sống của mình thêm mong manh. Cô nài nỉ:

"Xin anh đấy, một lần thôi, hãy đưa em về lại nơi có hoa dã quỳ trước khi em...À, không! trước khi mùa hoa không còn kịp nữa"

Quỳnh luôn cố giấu đi sự bi quan, yếu đuối của mình sau những câu nói nhưng dường như điều đó càng khiến Sơn cảm thấy xót xa. Vì anh hiểu rõ hơn ai hết, thời gian chẳng còn nhiều...

Một buổi chiều của ngày đầu đông, họ trở về trên cao nguyên xinh đẹp ấy. Mùa đông năm nay, Mộc Châu không có tuyết rơi nhưng cái lạnh vẫn tạt ran rát vào da thịt. Gió thổi rít bên tai, cô ngồi sau xe, cảm giác rất yếu mềm. Người cô thì thoảng run lên bần bật khiến Sơn không khỏi lo lắng. Sơn vòng tay ra sau, kéo sát cơ thể cô áp vào tấm lưng rộng của mình, chỉ sợ không đủ ấm cho người anh yêu: "Ôm chặt anh vào kẻo lạnh"

Cô nhìn thấy cảnh sắc tuyệt vời của vùng đất ấy, vẫn thân thuộc và đẹp đẽ như những gì hằn in trong trí nhớ của cô. Là những đồi mận trắng, những cánh đồng cải sắp bung nở, rừng đào đủ màu sắc, là những rừng thông pha lê sương mù giăng quanh. Và khung cảnh cô mong chờ nhất cũng hiện ra ngay trong tầm mắt - mùa hoa dã quỳ nhuộm vàng cả con đường. Cô và anh dừng lại bên cánh đồng hoa năm ấy. Quỳnh có vẻ đã khá mệt, cô chỉ về phía những bông hoa đang rung rinh trong gió: "Anh ơi! Đằng kia kìa"

Cô muốn ngồi lại nơi đó. Những bông hoa xinh xắn gợi cho cô cảm giác thật an toàn. Sắc vàng ấy lại quá đổi bình dị, không hề phô trương, không chèn vênh, bàng hoàng. Sự bình yên mà đã bao năm tháng qua cô khát khao tìm lại.

Chiều buông...Nắng vẫn vàng và trời rất trong xanh. Cô ngồi lặng yên bên anh, cái nắm tay vẫn còn rất chặt. Cô tin, anh sẽ luôn ở đây. Mỉm cười nhìn bầu trời cao ngất, cô nói thật khẽ bên tai anh: "Hôm nay trời đẹp quá, chẳng xám xịt như mùa đông năm đó. Em không muốn ngủ đâu, em muốn ngắm mãi những cánh đồng hoa này. Nhưng anh ơi! sao em cảm thấy buồn ngủ quá" - Giọng cô nhỏ dần, nhỏ dần, hòa lẫn trong tiếng gió. Sơn cảm thấy nổi bất an ủa về choáng ngợp, ánh mắt anh long lanh niềm đau khôn xiết, vòng tay anh ôm chặt cô gái bé nhỏ, nước mắt cứ lăn dài:

"Ngủ một chút thôi em nhé! Nếu mệt em cứ hãy ngủ đi. Anh vẫn luôn ở đây. Hoa dã quỳ và bầu trời xanh trong kia, vẫn mãi thức để chờ em tỉnh dậy"

Vòng tay ấy của anh dường có rộng lớn thế nào, cũng chẳng thể ôm hết sự xa cách nào đó tồn tại lúc này. Bàn tay cô buông lơi trong chiều nhạt nắng, nhẹ nhàng như một cánh hoa rơi, không đón đau, không chặt vật như những lần xạ trị ám ảnh kia. Khúc ca bình yên giữa cánh đồng dã quỳ vàng ươm ấy ru cô vào một giấc ngủ thật sâu và có lẽ cũng rất lâu. Điều này, anh đã biết từ trước, nhưng anh không ngờ nó lại đến sớm như vậy. Anh chưa kịp mừng tượng ra hết những đau đớn quặn thắt của cái ngày li biệt này. Hoa dã quỳ vẫn rung rinh, nhẹ nhàng trong gió lạnh, lòng anh chỉ còn lại một khoảng trống không gì bù đắp nổi.

Mùa hoa dã quỳ năm đó, cô đã rời xa thế giới của anh, như cánh hoa bay dạt về nơi an tĩnh xa xôi, để lại anh lạc giữa những sắc vàng, đau đớn.

Anh rời Mộc Châu, đến một miền đất khác để dằn lòng bình yên. Rồi mùa đông lại tới, anh nghe người ta nhắc đến hoa dã quỳ ở vùng cao nguyên ấy mà lòng bỗng sống dậy một nỗi nhớ khôn nguôi. Là nụ cười cô trong nắng, là bàn tay cô bé nhỏ như cánh hoa mềm, là cô gái anh yêu thương đến mức đau lòng, cô gái kiên cường như chính loài hoa dại xinh đẹp ấy - hoa dã quỳ. Sau những bận bịu công việc, anh tìm về vùng đất ấy một lần nữa. Mùa hoa đã bắt đầu tàn, nhưng đông chưa cạn. Tuyết vẫn rơi dày phủ dọc những mái nhà ven đường, phủ lên giầy, lên mũ áo anh lạnh buốt. Nhưng tất cả sự khắc nghiệt ấy vẫn chẳng ngăn nổi bước chân anh chạy đi tìm một vài nhánh dã quỳ còn sót lại cuối mùa hoa để mang đến bên mộ Quỳnh.

Tuyết vẫn không ngừng rơi, anh rất sợ cô sẽ lạnh. Nhưng phảng phất đâu đó giữa những sắc hoa kia, anh nhìn thấy nụ cười cô vẫn tràn đầy ấm áp. Bất chợt, Sơn thấy lòng an yên...